

มุมมองจากฝรั่งพูดไทย...คนอีสานมีน้ำใจ

นำเสนอเมื่อ : 12 พ.ค. 2552

วิธีคิดไม่ธรรมดาของมาร์ติน วิลเลอร์

ผมมีลูก ๓ คน ชาย ๒ หญิง ๑ สิ่งสำคัญที่สุด ๒ เรื่องในชีวิตของเรา คือ ๑. ต้องมีบ้านเป็นของตัวเองให้ได้ จึงจะถือว่า ชีวิตประสบความสำเร็จ ๒. ต้องมีงานทำทุกวัน ไม่ได้จำกัดว่า ต้องเป็นงานอะไร แต่ขอให้ มีงานทำทุกวัน ชีวิตจึงจะไม่สูญเปล่า วิธีเดียวที่รับประกันได้ว่า ลูกมีงานทำ คือการมีที่ทำกินให้เขา และเราต้องช่วยให้เขาทำเป็น ผมคิดว่าคนชนบทจริงๆ ใครมีที่ดินทำกินแล้วจะไม่ต่งงาน เว้นแต่คนขี้เกียจ ซึ่งบางคนมีที่ดินเยอะ แต่ไม่ยอมทำ ถ้าเราส่งสอน ให้ลูกรู้จักทำมาหากิน เขาก็ไม่ต่งงาน ผมถึงวางงานที่อิสระ และมีประโยชน์ มากที่สุด คืองานเกษตรซึ่งช่วยให้เรากินอิ่มทุกวัน คนอังกฤษกินไม่อิ่มเยอะมากนะ ผมไม่ยอมให้ลูกของผอมอดอาหาร อยากให้ลูกกินอิ่มในลักษณะที่ส่งเสริมสุขภาพด้วย กินอาหาร ที่ไม่มีสารพิษ กินอาหารแบบเรียบง่ายก็ได้ แต่อิ่มทุกวัน เมื่อมีบ้าน มีงาน มีอาหาร ลูกของผม ก็จะรวยที่สุด ผมอยากให้ลูกอยู่บ้านนอก เพราะวาสะอาด จางเทาไหว ก็ไม่ยอม ให้ไปอยู่ในเมืองหรือเพราะสกปรก แออัด สำคัญที่สุดคือเรื่องของสังคม ผมไม่ยอมให้ลูกไปอยู่ในเมือง เพราะว่า คนเมืองเห็นแก่ตัว วิ่งไปหาเงินอย่างเดียว แข่งขันกันเยอะ เดียวก็ฆ่ากัน ดากันทุกวัน ไม่สงบ อยากให้ลูกอยู่บ้านนอก เขาจะได้สิ่งที่หายากที่สุดในโลก

คนอีสานบ้านนอกเป็นคนดีมากนะ มีน้ำใจ รู้จักช่วยเหลือคนอื่น เอื้ออาทรกัน เกื้อกูลกัน แบ่งปันกัน ไม่แข่งขันกัน ความเป็นชุมชนเป็นสิ่งที่หายากนะ ถ้าเราไปอยู่ในเมือง จะอยู่แบบ ของใครของมัน บ้านคนละหลัง ครอบครัวคนละหลัง ไม่รู้จักกัน ถ้าเราอยู่ในชุมชนเล็กๆ เราก็ช่วยเหลือกันได้ คุยกันได้ แบ่งปันกันได้ ในที่สุดเราก็จะเป็นคนมีน้ำใจได้

ลูกของผมเขาเป็นคนมีน้ำใจ เขาอาจจะไม่มีเงิน ไม่ได้เรียนหนังสือสูงๆ แต่เขาจะมี สิ่งที่ดีกว่านั้นเยอะ คือเขาจะมีที่อยู่อาศัย มีชุมชนที่ดี ไม่มียาเสพติด ไม่มีการพนัน ไม่มีอาชญากรรม มันน่าจะขอให้เราอยู่ในชุมชนที่เป็นแบบนี้ มันก็ดีนะ ไม่ต้องคิดมาก ไม่ต้องเป็นห่วง ลูกก็จะเป็นคนดี ไม่ติดยา ไม่ซี้ซมอย ไม่เล่นไฟ มีน้ำใจและรู้จักช่วยเหลือคนอื่น ลูกผมเรียน หนังสือไม่เก่ง ปีนี้เขาได้คะแนนเป็นอันดับที่ ๑๙ ในห้องของเขามีนักเรียน ๓๙ คน มันเดินสายกลาง พอดีเลย (หัวเราะ)

แต่ผมไม่ได้สนใจเรื่องอันดับคะแนนหรอก ครูเขาเขียนถึงอุปนิสัยของลูกว่า เป็นคนที่มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือคนอื่น ซึ่งผมไม่ได้สอนแบบนั้น ฝรั่งส่วนมากจะเห็นแก่ตัว ผมเคยอยู่ในสังคม อย่างนั้นมาก่อน มันเปลี่ยนยากครับ ผมจึงไม่ได้สอนให้ลูกเป็นคนมีน้ำใจ แต่มันเป็นที่ชุมชน เป็นวิถีชีวิต ของคนอีสาน ที่เริ่มซึมเข้าไปในกระดูกของเขา ทำให้ลูกอายุแค่ ๘ ขวบเป็นคน มีน้ำใจ ผมถือว่าสุดยอดแล้ว ผมภูมิใจในตัวลูกมากๆ เรื่องเรียนไม่สำคัญหรอก สำคัญที่สุดนั้น เป็นความมีน้ำใจ ถ้าเขาสามารถรักษาสิ่งนี้ไว้ตลอดชีวิต ผมคิดว่า เขาคงมีความสุขแน่